

**Commentaria et disputationes scholastica in Summam D.
Thomae Aquinatis**

Nazarius, Johannes P.

Coloniae, 1621

Controuersia Vnica. De veritate, & sensu primæ Conclusionis: an scilicet,
& quo sensu verum sit in Christo fuisse plenitudinem gratiæ secundum
quantitatem eius intensiuam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82325](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82325)

eius ad effectum : Quia sic anima Christi gratiam recipiebat, vt ex ea quodammodo transfunderetur in alios : ergo oportuit vt haberet maximam gratiam. Consequentia probatur exemplo ignis, qui quoniam est causa caloris in omnibus calidis: ideo est maxime calidus.

SECUNDA CONCL. *Christus plene gratiam habuit quantum ad virtutem gratiæ.* Probatur: quoniam hæc plenitudo in Christo attenditur, in quantum se extendit eius gratia ad omnes gratiæ effectus, qui sunt virtutes & dona, & alia huiusmodi: sed Christus habuit gratiam ad omnes dictos effectus: ergo. Maior & minor probantur: quia gratia Christo conferebatur, tanquam cuidam vniuersali principio in genere habentium gratiam: ergo hæc plenitudo attenditur in Christo in quantum &c. Antecedens patet. Consequentia probatur: quia virtus primi principii alicuius generis vniuersaliter se extendit ad omnes effectus illius generis: ergo si gratia conferebatur Christo, vt vniuersali principio in genere habentium gratiam, oportet vt eius plenitudo attendatur, in quantum extenditur ad omnes gratiæ effectus. Probatur assumptum exemplo Solis: vt patet in textu.

Expositio Textus.

DUBITATIONEM excitat Cai. de sensu & veritate illius propositionis: *Gratia Christo conferebatur tanquam cuidam vniuersali principio in genere habentium gratiam:* quæ erudite dissoluit, & post eum melius ac latius Medina in resp. ad suum 3. argumentum in primo dubio.

Videnda sunt, quæ scribunt Cai. & Suarez circa responsiones ad argumenta: hic quidem circa responsionem ad primum & tertium: ille vero circa responsionem ad secundum.

Circa argumentum sed contra vide, quæ scribit Medina dub. 1. & in primo eius argum. & eius responsione, V. asq. disp. 41. cap. 1. & Suar. disput. 22. sect. 2.

Controuersia Vnica.

De veritate, & sensu primæ Conclusionis: an scilicet, & quo sensu verum sit in Christo fuisse plenitudinem gratiæ secundum quantitatem eius intensiuam.

Sententia
Doctorum.

DE plenitudine gratiæ Christi varie locuti sunt Doctores. Nam Albertus in 3. dist. 13. Scotus, Bonau. Ricar. Duran. & Gabriel eadem dist. & Cai. hic, & art. seq. docent in hoc positam fuisse plenitudinem gratiæ Christi, quod fuit in summo possibili secundum Dei potentiam absolutam.

Capr. eadem dist. q. vnica sentit in hoc consistere plenitudinem gratiæ Christi, quod summam habuit intensiorem eius naturæ conuenientem & possibilem secundum Dei legem ordinariam: Quæ sententiam sequuntur Med. Suar. V. asq. & alii recentiores Arim. in 3. dist. 17. qu. 2. & Driedo lib. de c. tract. 2. & sent. 8. docent gratiam Christi, ideo dici plenam: quia capacitas subiecti ex sui natura limitatur ad eum gradum gratiæ, quem habuit Christus, quamuis per Dei potentiam possit habere maiorem: cum gratia ex sua natura nullum habeat terminum augmenti.

Resolutio.
Plenitudinis nomen
esse multiplex. & plenitudinem
gratiæ ex
parte gratiæ
soli Christo
conuen-

Quæstio hæc adeo sequentium articulorum difficultatibus est annexa, vt prorsus ab eis nequeat separari: sed quia placet secundum ordinem & distinctionem articulorum D. Thom. difficultates eis annexas examinare, controuersiam hanc à ceteris, quibus cum habet affinitatem, distinguendam esse iudicauimus. Pro cuius resolutione

Pramittendum est, duplicem esse gratiam in Christo: altera secundum quam est Deus & homo, & hæc est gratia vniuersalis, de qua in superioribus. multa diximus: altera est gratia habitualis, quæ duplex est, formaliter loquendo iuxta duplicem habitudinem, quam habet ad Christum. Primo namque comparatur ad ipsum, vt singularis quædam persona est: & ita vocatur gratia personalis. Secundo, vt caput aliorum hominum est & Angelorum, & ita nuncupatur gratia capitalis, de qua differit S. D. in sequenti quæst.

Secundo sciendum est, plenitudinem seu plenum in diuinis scripturis dupliciter sumi: Vno modo communiter siue late ac minus proprie prout significat copiam aliquam magnam seu abundantiam alicuius rei in aliquo existentem, etiam si maiorem habere possit, quomodo sumitur hoc nom. Psal. 25. cum dicitur: *Domini est terra & plenitudo eius,* & Psal. 95. *Commoueat mare & plenitudo eius,* & Eccl. 1. *Plenitudo sapientiæ est timere Deum,* & plenitudo à fructibus illius, & Hierem. 5. *Plenitudinem annuæ messis,* &c. & in eodem sensu Gen. 25. dicitur Abraham, *prout est ætatis,* & plenus dierum, & cap. 35. dicitur Isaac *prout est ætatis,* & plenus dierum, & Luc. 14. dicitur: *& repleti sunt omnes in synagoga ira:* & alibi frequenter hæc nomina prædictum habent sensum: Alio modo sumuntur hæc voces, prout significant rei habitæ perfectionem & totalitatem, siue intensiuam siue extensiuam secundum virtutem, vt declarat S. D. in textu: in quo sensu sumitur illud ad Coloss. 2. *In ipso habitat omnis plenitudo diuinitatis corporaliter.* Cuius significationis duplex est acceptio: potest enim habitæ rei seu perfectionis plenitudo, tam intensiuam quam extensiuam dupliciter attendi: vno modo ex parte ipsius rei seu perfectionis habitæ: & hoc modo dicitur rei habitæ plenitudo ex eo, quod habetur in summo, tam quo ad essentiam quam quo ad virtutem: quia nimirum habetur in illa maxima perfectione, quæ haberi potest, & in maxima extensione ad omnes eius effectus: sicut si calorem in igne dicamus esse perfectissimum: quantum in eo est in summo gradu & ad omnes caloris effectus extenditur: Alio modo potest attendi perfectionis siue cuiusvis habitæ rei plenitudo ex parte subiecti: & hoc modo dicitur in aliquo esse rei habitæ plenitudo: quando in eo est secundum modum seu conditionem & mensuram illi congruentem, sicut in vase quantumvis paruo, dicitur esse plenitudo, quando iuxta modum & mensuram sibi conuenientem aquæ aut liquoris possibilem, vel debitam quantitatem in se recepit: & hoc modo dicuntur aliqui in scripturis pleni sapientia, gratia & fortitudine, &c.

Sed quia supernaturalis perfectionis capacitas, & plenitudo dupliciter potest considerari: Vno modo in ordine ad potentiam Dei absolutam: Alio modo in ordine ad potentiam Dei ordinariam: ideo duplex distinguenda est plenitudo supernaturalis perfectionis: altera, quæ attenditur secundum Dei potentiam absolutam: & altera, quæ attenditur secundum potentiam Dei ordinariam. Totidem itaque modis distinguenda est gratiæ plenitudo: Communiter enim ac minus proprie omnes filii Dei ad optiuum proficientium aut etiam perfectorum statum attingentes dici possunt gratia pleni, id est gratiæ abundantiam habentes: immo quilibet Sanctus, id est quilibet habens gratiā Dei: hoc ipso dicitur habere gratiæ plenitudinem, quod habet gratiam, sufficientem ad merendum vitam æternam, quæ in plena Dei fruitione consistit, vt ait in art. sequenti S. D. in resp. ad 2. Quo sensu videtur accipiendum illud Apost. ad Rom. 15. & ipsi pleni estis dilectione, & Ephes. 3. vt impleamini omnem

in plenitudine Dei. Proprie vero & ex parte gratiæ soli Christo conuenit plenitudo, iuxta illud, *Ioan. 1. Vidimus gloriam eius, quasi vniuenti à patre plenum gratia & veritate*. Sed proprie & ex parte subiecti iuxta conditionem seu statum & officium dicuntur multi gratia pleni. Vt Beatiſſ. Virgo *Luca 1. & Stephanus act. 6. & Apost. act. 2.*

Capacitas animæ nostræ. Et Christi reſpondens finem, et Christi gratiam habuisse, quo ad omnes eius effectus non deficientes in perfectione, et gratiam habuisse sufficientiam extensionem ad Angelos, sed non exercitium.

Tertio notandum est, capacitatem illam gratiæ in anima Christi & nostrâ, quæ attenditur secundum ordinem ad Dei potentiam absolutam, dupliciter posse considerari: Vno modo in genere entis seu entitatis, de prout cathegorematicè est receptiua gratiæ, id est quatenus ad totam simul gratiæ quantitatem, quæcumque illa sit, actu recipiendam est in potentia: Alio modo quatenus sine cathegorematicè illius est receptiua, vt scilicet respicit omnipotentiam Dei potentis semper maiorem ac maiorem gratiam infundere vsque in infinitum. Primo modo considerata gratiæ capacitate finita est gratia tam animæ Christi quam nostræ, non solum entitatis, sed etiam intensiue: quia latitudo perfectionis gratiæ secundum se finita est: & ideo fieri non potest, vt anima nostra, vel Christi gratiam recipiat infinitam. Si vero secundo modo prædicta capacitas consideretur, dicunt recentiores gratiam, quæ illam respicit, vt eius actus, esse infinitam syncathegorematicè: & hæc distinctione conciliant quedam diuersa loca S. D. quæ videntur opposita: Nam de capacitate (inquunt) & gratia priori modo loquens *infra art. 11.* docet Christi gratiam esse finitam: Alibi vero, vt *in 2. 2. q. 2. 4. a. 7. & supra q. 1. a. 3. ad 3.* ait capacitatem, quæ attenditur secundum ordinem diuinæ potentie nunquam impleri posse: & gratiam ac charitatem posse semper intendi, & aucta gratia & charitate augeri animæ capacitatem ad maiores eius gradus recipiendos: quæ verâ sunt in posteriori sensu iam dicto: quando autem *hic ad 3.* ait, plenitudinem gratiæ attribui animæ Christi secundum capacitatem creaturæ, loquitur de capacitate potentie obedientialis, & de plenitudine secundum ordinem ad Dei potentiam ordinariam: quia scilicet dari non potest capacitas creaturæ receptiua gratiæ, quæ ad altiore finem ordinetur, quam sit vnio hypostatica, & officium redemptoris, ad quod ordinatur gratia Christi, vt *ait S. D. in 3. dist. 13 q. 1. art. 2. q. 1. in corp. & qu. 2. ad 3.* Sed hæc opinio supponit non dari summam gratiam possibilem secundum Dei potentiam absolutam: quod esse falsum, ostendimus *art. seq.*

Quarto aduertendum est, Christum habuisse gratiam, quo ad omnes illos effectus, qui non important imperfectionem, non autem quo ad eos qui imperfectionem implicant: & ideo non habuit Christus effectus omnis gratiæ sacramentalis: gratiæ namque sacramentales principaliter ordinantur ad tollendos defectus peccati, vt ait S. D. *in 4. dist. 7. qu. 2. art. 2. q. 2. ad 3.* quos defectus Christus habere non potuit: quidquid tamen perfectionis est in effectui gratiæ sacramentalis, id totum per gratiam suam habitualement excellenter habuit Christus. Vnde S. D. *infra qu. 81 art. 1. ad 3.* ait Christum quandam spiritualem delectationem habuisse in institutione & sumptione Sacramenti Eucharistiæ, iuxta illud *Luca 22. Desideraui hoc Pascha manducare vobiscum*. Et ob eandem causam non habuit Christus characterem Sacramentalem: sed excellentiorem habuit potestatem, vt probat S. D. *infra q. 63 a. 5.* Nec habuit aureolas, vt probat idem S. D. *in 4. dist. 49. q. 5. a. 4. q. 1.* quamuis præmium habuerit accidentale, quod est gaudium de bono opere facto in obsequium Dei, quia nullam implicat imperfectionem.

A postremo notandum est, plenitudinem gratiæ Christi dupliciter posse considerari: Vno modo, quo ad virtutis sufficientiam: & hoc modo extendebatur ad Angelos & ad statum innocentie: fuit enim ex sua infinitate sufficiens ad merendum gratiam Angelis & Adæ: sicut ob eandem infinitatem mereri potuit Incarnationem Patris & Spiritus sancti: Alio modo potest considerari, quo ad exercitium & actualem eius applicationem ad merendum: & hoc modo non fuit meritoria gratiæ Angelorum & Adæ: quia gratia Christi fuit gratia redemptoris: de qua re videndus est S. D. *in 3. dist. 13. q. 2. a. 2. q. 1. & de Verit. q. 29. art. 7. ad 2.* Quod etiam probatur: quia alias sequeretur Christum etiam non existente peccato fuisse venturum, vt pretium Deo offerret pro gratia Angelis & Adæ collata propter ipsius Christi merita præuia.

PRIMA CONCL. In Christo absolute loquendo fuit plenitudo gratiæ. Probatur primo ex illo *Ioan. 1. Plenum gratia & veritate*. Cuius loci explicatio videnda est apud auctores supra notatos. Secundo probatur: quia *Luc. 4.* dicitur: *Iesus autem plenus spiritu sancto regressus est à Iordane*. Alias probationes lege apud Med. *hic & Suar. disp. 22. sect. 2. & Vasq. disput. 45. c. 1.*

Conclusio- nes deduc- ta. & proba- ta.

SECUNDA CONCL. In Christo fuit plenitudo gratiæ vnionis. Probatur ex diuina scriptura ad *Coloss. 2.* dicente: *In ipso inhabitat omnis plenitudo diuinitatis corporaliter*. Quem locum de plenitudine gratiæ vnionis exponunt Augustinus *Epist. 57 in fine* Chrysost. exponens illa verba ad *Coloss. 1.* *In ipso complacuit omnem plenitudinem inhabitare*. Cyrill. *lib. 1. in Ioan. cap. 17.* Athan. *in Epist. de Synodo Arim.* Bernard. *serm. 8. in Cant. Fulg. lib. 1. ad Trasimundum, c. 5.* & Orig. *Hom. 2. in Matth.* & probatur etiam ratione: quia tota diuinitas ita fuit substantialiter vnita humanitati in persona Verbi, vt perfectius, siue plenius, aut intensius vniri non possit: Deitas autem sic vnita est gratia vnionis: igitur in Christo fuit plenitudo gratiæ vnionis.

TERTIA CONCL. In Christo fuit plenitudo gratiæ habitualis personalis, id est gratia habitualis, prout ad ipsam Verbi personam Incarnatam comparatur. Hæc conclusio est S. D. *in textu*, & Aug. *tract. 3. in Ioan. & lib. 3. contra Maximinum, cap. 16. & in Epist. 57.* & Damasc. *lib. 3. de Fide, c. 27.* Et probatur ratione: Nam vt in Christo sit huius gratiæ plenitudo, satis est si illam habeat secundum totam intensionem possibilem, & secundum totam eius virtutem, qua in subiecto cauatur ea omnia dona & effectus gratiæ, qui nullam implicant imperfectionem: at hoc modo gratia fuit in Christo: ergo. Minorem, quo ad primam partem asserentem in Christo fuisse gratiam secundum totam eius intensionem possibilem probat ratio S. D. *in sextu*. Secunda vero pars sequitur euidenter ex prima: nam ex perfectione causæ sequitur perfectio effectus, tam secundum intensionem, quam secundum extensionem, seu multitudinem: Hanc conclusionem late probat S. D. *in Comm. super Ioan. cap. 4.* exponens illa verba: *Non enim ad mensuram dat Deus spiritum*.

QUARTA CONCL. ex hac tertia consequens. Anima Christi habet gratiam magis intensam, quam sit tota latitudo gratiæ omnium creaturarum. Hæc conclusio est D. Bonau. *in 3. dist. 13. q. 2.* & Altiſiodorenſis *lib. 3. sua summa, tit. 1. cap. 5.* Et probatur primo: quia *Ioannis 3.* dicitur: *Non enim ad mensuram dat Deus spiritum, scilicet Christo, vt exponit ibi late S. Thom. & art. 11. ad 1. & alibi*. Erante eum Augustinus, *tract. 14. in Ioan.* & Chrys. *hom. 29.* ac si gratia Christi non esset intensior, quam sit tota latitudo gratiæ omnium creaturarum, non fuisset illi da-

illi data sine mensura: sed haberet mensuram ea A
minorem, qua mensuratur tota latitudo gratiæ o-
mnium creaturarum. Secundo probatur conclu-
sio: quia plenitudo gratiæ secundum talem inten-
sionem maxime congruit dignitati Christi Dei &
hominis: quia gratia debet esse dignitati personæ
proportionata, quantum possibile est: dignitas au-
tem Incarnati Verbi maior est dignitate personarum
omnium creaturarum simul sumptarum: igitur
Christo debebatur maior gratia habitualis, quam
sit tota latitudo gratiæ omnium hominum &
Angelorum simul sumptorum. Quod etiam si-
gnificat S. D. in 1. q. 20. a. 7. ad 2. dicens, Deum di-
ligere Christum plusquam totum genus huma-
num, & plusquam omnes Angelos maxime ratio-
ne vnionis: qua loquendi forma significat Christi
humanitatem, non solum ratione vnionis: sed et-
iam ratione gratiæ habitualis super omnes homi-
nes & Angelos fuisse dilectam, de qua re differit
Aluarez d. 37.

Ex hac concl. sequitur: Virtutes animæ Christi esse
perfectiores, ac nobiliores, quam sint virtutes o-
mnes Sanctorum omnium, tam hominum, quam
Angelorum simul sumptæ: Quia virtutes sequun-
tur gratiam, & earum intensio est secundum pro-
portionem ad intensiorem gratiæ, à qua cau-
santur.

QUINTA CONCL. In Christo fuit plenitudo gratiæ
capitalis. Hæc continetur in 2. concl. D. Thom. & pa-
tet ex doctrina questionis sequentis: & probatur
à D. Tho. loco notato super Ioan. Deinde etiam pro-
batur primo ex illo ad Ephes. 1. Benedixit eos in omni
benedictione spirituali in caelestibus in Christo: quæ ver-
ba ad propositum nostrum explicat eleganter O-
rigenes Hom. 16. in Leuit. Secundo etiam proba-
tur: quia gratia Christi virtutem habuit influendi
in infinitos homines si essent, vt ait S. D. loco alle-
gato, & ante eum Orig. August. & Chrysost. locis su-
pra notatis.

VLTIMA CONCL. In Christo plenitudo gratiæ ex
parte subiecti coincidit cum plenitudine gratiæ ex parte
gratiæ. Probatur: Quia plenitudo gratiæ ex parte
subiecti in eo posita est, vt quis habeat plene gra-
tiam secundum suam conditionem, & secundum
virtutem ad omnia, quæ pertinent ad suum sta-
tum & officium: Plenitudo vero gratiæ ex parte
gratiæ consistit in gratia vnionis, & in summa ex-
cellentia intensiua & extensiua gratiæ habitualis
& capitalis: sed hæc omnia postulat gratiæ pleni-
tudo ex parte subiecti in Christo: ergo. Maior est
S. D. a. 7. Minor probatur, quia si in Christo non
esset gratia vnionis, & gratia habitualis cum præ-
dicta excellentia intensiua & extensiua, non habere-
ret omnia requisita ad suam conditionem seu di-
gnitatem & officium vniuersalis redemptoris:
ergo.

Argum. & CONTRA 1. 3. & 4. conclus. sunt argumenta,
quæ hic & alibi locis ad marginem notatis affert
& soluit S. D. & Medina in primo dubio.

Contra easdem concl. militant argumenta, quæ
afferri solent contra conclusiones ar. 11. & 12. præ-
sentis questionis.

Obi. 1. CONTRA easdem Concl. sunt hæc argumenta.
Primum: quia gratia Christi potest amplius inten-
di & augeri: ergo Christus non habuit pleni-
tudinem gratiæ secundum quantitatem eius inten-
sionem & secundum virtutem. Antecedens proba-
tur: quia gratia est participatio infinitæ perfectio-
nis gradum potest limitari, sicut nec charitas, quæ
ab ea procedit, vt ait S. D. in 2. 2. q. 24. a. 7. Confir-
matur primo: Nam vt ibidem ait S. Thom. aucta
charitate (& eadem est ratio de gratia) augetur

capacitas animæ ad eam secundum ampliores gra-
dus recipiendam: ergo quacumque gratia posita
in anima Christi manet in illa maior capacitas ad
maiores gratiæ gradus recipiendos. Confirmatur Conf. 2.
secundo: quia capacitas animæ Christi respectu gra-
tiæ est potentia obediens, quæ respondet o-
mnipotentiæ Dei: sed hæc non limitatur ad ali-
quem determinatum & vltimum gratiæ gradum
producendum: ergo neq; capacitas animæ Chri-
sti poterit vnquam impleri per aliquem determi-
natum & vltimum gratiæ gradum. Resp. falsum est: Solu-
se antecedens. Ad eius probationes dicemus art.
seq. Contr. 1.

Secundum argumentum est: Quia Christus non
habuit gratiam sacramentalem, neque caracte-
rem sacramentalem: ergo non habuit plenitudi-
nem gratiæ, quantum ad eius virtutem. Sed huic
argumento supra satisfactum est in quarto Notabili.

ARTICVLVS X.

Vtrum plenitudo gratiæ sit propria Christi.

Ad decimum sic proceditur. Videtur, quod plenitudo
gratiæ non sit propria Christi. Quod enim est pro-
prium alicuius, sibi soli conuenit. Sed esse plenum gratia,
quibusdam alijs attribuitur: dicitur enim Luc. 1. Beata
Virgini: aue gratia plena, dicitur etiam Act. 7. Stephanus
plenus gratia, & fortitudine. Ergo plenitudo gratiæ non est
propria Christo.

Præterea: illud, quod potest communicari alijs per Chri-
stum, non videtur esse proprium Christo. Sed plenitudo
gratiæ potest communicari per Christum alijs: dicit enim
Apostolus Ephes. 3. Vt impleamini in omnem plenitudinem
Dei: ergo plenitudo gratiæ non est propria Christo.

Præterea: Status via proportionari videtur statui pa-
triæ. Sed in statu patriæ erit quadam plenitudo: quia in il-
la caelesti patriæ, vbi plenitudo est omnis boni licet quadam
data sint excellenter, nihil tamen potest detur singulariter,
vt patet per Gregorium in homil. de centum ouibus. Ergo in
statu via habetur gratia plenitudo à singulis hominibus.
Et ita plenitudo gratiæ non est propria Christi.

Sed contra est, quod plenitudo gratiæ attribuitur Chri-
sto, in quantum est vnigenitus à Patre: secundum illud Io-
an. 1. Vidimus eum quasi vnigenitum à Patre plenum gra-
tiæ, & veritatis. Sed esse vnigenitum à Patre, est proprium
Christo: Ergo, & sibi proprium est, esse plenum gratia, &
veritatis.

Respondeo dicendum, quod plenitudo gratiæ potest at-
tendi dupliciter. Vno modo ex parte ipsius gratiæ: alio
modo, ex parte habentis gratiam. Ex parte quidem ipsius
gratiæ dicitur esse plenitudo, ex eo, quod aliquis pertingit
ad summum gratia, & quantum ad essentiam, & quan-
tum ad virtutem, quia scilicet habet gratiam, & in ma-
xima excellentia, qua potest haberi, & in maxima exten-
sione ad omnes gratiæ effectus, & talis gratiæ plenitudo est
propria Christo. Ex parte vero subiecti dicitur gratia ple-
nitudo, quando quis habet plene gratiam secundum suam
conditionem, siue secundum intensiorem, prout in eo est
intensa gratia vsque ad terminum prefixum ei à Deo:
secundum illud Ephes. 4. Vnicuique nostrum data est gra-
tia secundum mensuram donationis Christi. Siue etiam se-
cundum virtutem: in quantum scilicet habet facultatem
gratiæ ad omnia, quæ pertinent ad suum officium siue sta-
tum, sicut Apostolus dicebat Ephes. 3. Mihi enim omnium
sanctorum minimo data est gratia hæc, illuminare omnes,
&c. Et talis gratiæ plenitudo non est propria Christo, sed
communicatur alijs per Christum.

Ad primum ergo dicendum, quod Beata Virgo dicta est
plena gratia, non ex parte ipsius gratiæ: quia non habuit
gratiam in summa excellentia, qua potest haberi, nec ad
omnes effectus gratiæ, sed dicitur fuisse plena gratia per co-
mparationem ad ipsam: quia scilicet habebat gratiam suffi-
cientem